

Bin Dokuz Yüz Seksene Doğru Dördüncü Bölüm

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 25 Kasım 2016

Profesör'ün uyarısına rağmen Asistan içinde çok kötü bir başlangıç olmuştu bu olay. Gerçi sadece o gün üzüldüğü ile kaldı. Çünkü ilerleyen yıllarda çok başarılı bir hoca oldu ve o da Profesörlüğe kadar yükseldi.

O gecenin sabahı canım hiç okula gitmek istemedi. Zaten uyandığımdaya neredeyse donacak gibiydim. Yataktan zorla kalktım. İnşaatlardan toplayıp koridora yığıdığımız tahta parçalarından bir kaç tane aldım. Sobayı tutuşturduktan sonra banyoya girip parmak uçlarımı ıslattım ve gözlerime sürdüm, o kadar soğuktu ki yüzümün tamamını yıkamam mümkün değildi.

Yanan soba evin soğuk havasını biraz kırmıştı. Hemen üzerimi değiştirdim ve aynı binada bulunan bakkala indim. Kahvaltılık bir şeyler aldım. Babamın bir kaç gün içinde para göndereceğini söyleyerek veresiye defterine yazdırdım.

Kahvaltımı yaparken evimizde bulunan pilli radyoyu açtım. Bir müddet sonra haberler başladı. Başladı başlamasına da haberler çok kötüydü.

"Yıl 1978 günlerden 19 Aralık, 26 Aralığa kadar sürecektir Kahramanmaraş olayları başlamıştı.

Olayları hepimiz biliyorsunuz uzun uzun anlatmayacağım, yaklaşık bir hafta süren olaylarda resmi rakamlara göre 150 kişi ölmüş, resmi olmayan beyanlara göre ise ölü sayısının 500 olduğu söylenmiş 200 civarında ev yakılmıştı.

Bu acı olay yıllardır hafızalarımızdan silinmedi ve Cumhuriyet tarihinde kara bir leke olarak yerini aldı."

İyi ki okula gitmemişim diye düşündüm. Çünkü o günlerde Türkiye'nin bir yerinde olay meydana geldiğinde mutlaka Üniversitelere yansırıdı.

Sobada yanan tahtalar yavaş yavaş etkisini kaybediyordu ki hemen bir kaç tahta daha attım. Ardından tekrar üstümü değiştirip yatağa girdim, tam dalmak üzereydim ki, ev sahibinin sesiyle irkildim.

-Fikret, Fikrettt oğlum gel telefonun var.

Tamam Asiye teyze geliyorum diyerek aceleyle pijamamın üzerine pantolonumu çektim ve aynı bahçe içindeki ev sahibinin evine koştum.

Telefondaki ablamdı, ailem Maraş olaylarını duymuş. Babam ara da dikkat etsin kendine gerekirse bugün okula gitmesin diye söylemiş.

Bende öyle yaptım zaten diyerek evdekilerin durumlarını sordum. Ailemin sağlık haberini almak ve ablamın sesini duymak beni çok mutlu etmişken, çıkarken bir de Asiye hanımın verdiği bir tas sıcak çorba ilaç gibi gelmişti.

Asiye hanım çok iyi bir kadıncağızdı, ama biraz fazla konuşurdu, sohbetine yakalanmamak için çok teşekkür ederim teyzem dedim ve hızlı adımlarla eve doğru yöneldim.

Ev arkadaşlarım o gün için geleceklerdi. Ancak Kahramanmaraş olayları nedeniyle onları da aileleri göndermemiş yaklaşık on beş gün sonra geldiler.

Ben o hafta hiç okula gitmedim. Evden dışarıda çıkmadım.

Türkiye yeni yıla çok zor şartlarda giriyordu. 26 Aralık günü Kahramanmaraş olayları neredeyse bastırılmıştı ama izi halen devam ediyordu.

Yılbaşı gecesini tek başıma radyo dinleyerek geçirdim. Zaten kimsenin yeni yıl kutlayacak hali yoktu.

Eskişehir'de Hava da iyice soğumuş ve Ocak ayının ilk günleri şiddetli bir kar başlamıştı. İki ocak günü postacının babamın gönderdiği parayla ilgili getirdiği havale haber kağıdı o günlerde aldığım en iyi haberdirdi.

Şimdi bunları yazarken gözlerim doluyor. Nerede yanlış yapmıştık? Tek kusurlu biz miydik? Yaptığımız doğru muydu yanlış mıydı? Bir de on iki Eylül 1980'de yaşadıklarım, yaşadıklarımız var.

Dört çocuk okutan zavallı babam, bir memur maaşıyla o parayı kim bilir bana ne zorluklarla gönderiyordu...

Dördüncü bölümün sonu
Mehmet Fikret ÜNALAN